

cultuur & media

Luid lawaai en droge humor: wat hebben we jullie gemist!

RECENSIE POP Roosbeef overwoog even of het zijn set zou aanpassen aan de grotere, maar legere zalen waar de groep nu speelt, en besloot: toch maar niet. Dat was een uitstekende beslissing.

Roosbeef
Gezien in de
Schouwburg in Kortrijk
op 1 oktober.
★★★★☆

'Ik heb gehoord dat mensen niet mochten meezingen, dus hebben we niet al onze hits gespeeld', zei Roos Rebergen droogjes voor ze aan de toegiften begon. Het was de eerste verwijzing naar de crisis met de c.

Dit concert had eigenlijk al in maart moeten plaatsvinden, een paar weken nadat haar uitstekende vierde album *Lucky* was verschenen. Haar band Roosbeef bestaat tegenwoordig uit Rebergen zelf, Tom Pintens en Pascal Deweze op gitaar en toetsen en drummer Tim van Oosten. Die maken samen een heerlijk vol geluid, met echoënde drums en sfeervolle toetsen in opener 'Rodeo'; in 'Amerika II' ging haar stem al meteen in duel met de gitaar van Pintens, om ter hoogst.

Vanaf 'Sterrenmeisje' werd er geregeld stevig gerockt, met 'Menselijke mensen' van de nieuwe plaat als uitschieter: een heerlijk in mineur voortjakkende, lichtjes vuile song. Dat Rebergen en Pintens de regels 'toen ik nog jong en ongelukkig was, oh ik verlang zo terug naar die tijd' samen zongen, een beetje uitdagend, droeg aanzienlijk bij tot de sfeer. Luid lawaai en droge humor: wat hebben we jullie gemist!

Die blijdschap was voelbaar in de zaal, zij het niet altijd zichtbaar. De Kortrijkse Schouwburg had zich behoorlijk wat moeite getroost om de veilige afstand sfeervol aan te kleden, met tafeltjes die de zaal minder leeg deden lijken, maar de afstand was toch nét nog groot genoeg om elkaar te zien dansen – wat dus niemand deed.

'Ik vond de reactie nogal meevalen', zegt Rebergen aan de telefoon. 'Maar ik heb wel even met mijn ogen dicht gespeeld. We hadden al een paar concerten gespeeld in Nederland, waar mondkapjes niet verplicht zijn, en al die witte maskers toen we opkwamen, waren toch wat horrorachtig. Vooral in die mooie zaal met dat rode fluweel.'

Die had ze dan goed verborgen. Halverwege het concert excuseerde ze zich traditiegetrouw voor iets wat mis was gegaan dat we al even traditiegetrouw ook niet hadden gemerkt. Rebergens soms chaotische bindteksten liggen gewoon in het verlengde van de personages over wie ze zingt, stoethaspels die met verborgen verdriet door het leven struikelen.

'Al die witte maskers toen we opkwamen, waren toch wat horrorachtig'

Roos Rebergen
Frontvrouw van Roosbeef

Er is inkt gevloeid over de twee jaar dat Rebergen en haar man in Kentucky hebben gewoond – ze is ondertussen al twee jaar terug in Antwerpen – maar daar vielen haar dezelfde menselijke mensen op als hier. 'Manke mannen met hartzeer, ze zijn overal te vinden, maar hier vind je er meer', zoals ze zingt in 'Amerika II'. En zowel over die manke mannen als over sterrenmeisjes die in slaap vallen tijdens het toetseren zingt ze zonder enig leedvermaak of oordeel. Dat is mooi.

Verder krijgen gewone dingen een surrealistisch tintje als zij er eenmaal op focust, zoals 'Nacht-auto', dat een Kraftwerk-achtig synthesizeriedeltje meekreeg. Het weetje 'wist je dat ezels sterven van pijn' leidde tot 'Ezels', dat *Lucky* niet haalde maar hopelijk op een volgen-

de plaat belandt: live kreeg het een dreigende uitvoering met spookachtig over elkaar golvende bas- en gitaarlijnen. Voor een totale stemmingswisseling na het wilde aftelrijmpje 'Controleer mij' zorgden de ruimtelijke toetsen en pinkelende gitaren van 'Dichtbij'. Die song, met zijn regels als 'met gepaste afstand, wordt de rekening betaald' heeft sinds de epidemie een nieuwe betekenislaag gekregen, en dat hoorde je, toen achter mondkapjes collectief naar adem werd gehapt.

'Het was niet de bedoeling dat we in theaters zouden spelen,' zegt Rebergen, 'deze concerten zijn verzet van kleinere clubs waar het publiek rechtstaat. Maar na enig overleg kwamen we al snel tot de conclusie dat we de set niet wilden veranderen aan een nieuwe omgeving of een kleiner publiek. Niet één groot rockconcert, maar de stevigere songs ook niet akoestischer of zachter gaan maken. Gewoon doen wat we op voorhand wilden doen.'

Dat was de juiste beslissing. Het stormachtige applaus na de laatste song was uiteraard het luide dat we in tijden hebben gehoord, maar ook in de jaren voor corona hoorden we zelden een publiek zo duidelijk zijn bijval kenbaar maken. De toegift was gepast gul, met een breekbaar 'Baby, ik kom eraan' – Rebergen solo aan de piano – en een heel traag aanzwellende versie van 'Raak mij aan'. Een groep neuriënde mensen kan verdord veel kippenveroorzaken, nog voor de drummer de cimbalen zacht met borstels aanvalt. Dit was een prima concert, en voor alle duidelijkheid: dat was het ook in een barstensvol concertseizoen geweest.

Inge Schelstraete

Roos Rebergen rockte geregeld stevig. © Koen Bauters